

[Knud Jespersen.]

kommande prisstigninger i marts allerede i deres ordrettilrettelægninger i oktober. Nu fortæller man, at det er en vældig gevinst i stedet for at tage 6 gange 2 mia kr., som man gør dyrtidsportionerne til — hvoraf det halve jo dog kommer tilbage i skat — at give arbejdsgiverne de 2 mia kr. Det savner enhver form for dokumentation. Man kan som hr. Arne Bjerregaard sige: jeg har tillid til, at det vil dæmpe priserne, men ellers kan man ikke sige noget som helst. Det er dog et temmelig løst grundlag at tage en sådan beslutning på.

Jeg lyttede også til hr. Per Hækkerups bemærkninger om, at man måtte advare imod lønglidning fremkaldt af denne situation. Heri ligger måske en af grundene til vægringen fra arbejdsgiverne — i alt fald de største af dem — mod at modtage dette statstilskud, ligesom der måske også kan være skatteproblemer, som kan komme noget bag på arbejdsgiverne i denne forbindelse. Men når man advarer mod lønglidningen, er det som at advare imod selve livet. Man kunne lige så godt ønske, det skulle være lige så varmt i marts måned som ved sankthanstide. Man vil nå samme resultat. Det er helt oplagt, at når folk omkring os oplever, at priserne stiger, når de oplever, at arbejdsgiveren får tilskud, når de mærker, de skal betale tvangsopsparing, så kan man ikke forvente andet, end at de siger: all right, hvis der er et flertal i folketinget, der er så formastelige, at de yder statstilskud af den art, så skal vi nok finde en form, hvorunder statstilskuddet kommer i arbejdernes egne lommer. Jeg er helt overbevist om, at der kommer en vældig lønglidningskampagne, en kampagne for at sikre, at dette arbejdsgiverbidrag kommer i de rette hænder, nemlig i dem, der har brug for det.

Der var nogle lidt mærkelige matematiske vurderinger af flertal og mindretal, og jeg forstod, at hr. Per Hækkerup fortsat er ked af, at man faktisk er gået med til det forlig. Nu er det jo sådan efter debatten, at hvis hr. Per Hækkerup og hans parti havde haft en anden stilling, så havde det været umuligt at lave forlig, og så ville man nok være kommet i den situation, som hr. Per Hækkerup også udtrykte bekymring for, at man ville få et valg. Men er der ikke grund til, hr. Per Hækkerup, at være lige så bekymret

over en situation, hvor vi hver gang vi stilles over for alvorlige problemer og — for at citere hr. Per Hækkerup — „må tage en del ondt“, da bøjer os for venstregeringen, idet vi siger: ellers får vi bare et valg? Det vil i virkeligheden give statsministeren diktatorisk magt over lovgivningen i den nærmeste tid. Det er en udviklingslinje, som ingen, hverken i eller uden for arbejderbevægelsen, kan være tjent med. Jeg vil ikke spå om, hvordan den politiske situation vil blive efter et valg; det er muligt, den ikke vil forandre sig særlig meget, men det, der er farligt, er, hvis vi blotter arbejderne, lønmodtagerne og forbrugerne og simpelt hen bare lader tvangsopsparingen og alt det andet køre, fordi der er nogle, der frygter et valg. Det vil i virkeligheden betyde, at så styrer statsministeren hele den kurs, som et flertal ellers kunne forhindre.

Vi er altså ikke tilbøjelige til at bøje os for nogen former for diktater i denne sag, men er af den opfatelse, at man må finde en løsning. Det er ikke for at drille, når jeg taler om, at her har man jo et eksempel på, hvor let det er at føre en mindretalsregerings politik igennem. Der kunne nok være grund til for socialdemokratiet at overveje, om ikke de skulle have flyttet deres positioner for at sikre, at det i det mindste blev en socialdemokratisk mindretalsregerings politik, der blev ført igennem. Men jeg går ud fra, at de medlemmer af socialdemokratiets folketingsgruppe, der taler om væsentlige dele af socialdemokratiets politik i dette forlig, faktisk ikke taler ud fra socialdemokratiets partiprogram, for hvis det er partiprogrammet, der her afspejler sig, så tror jeg da nok, man trænger til en revision af det program ret så hurtigt.

Poul Westergaard (DR):

Jeg havde tidligere på dagen et venskabeligt sammenstød med statsministeren om, hvad der er eller ikke er anstændig optræden fra en ministers side over for medlemmer af dette ting. Jeg tror ikke, vi blev enige.

Senere har jeg tilkendegivet utilfredshed med regeringens og venstres omgang med begrebet ansvarlighed eller ikke-ansvarlighed, hvad der er ansvarlige partier og sådan noget. Nu kommer så arbejdsministeren og konstaterer, at jeg i mit første indlæg over-